

Tittel: Tekstens teater

Ingress: Minimalistisk og poetisk teater som bæres av teksten og skuespillerne.

Elisabeth Leinslie

”Blodbryllup”

Av: Federico García Lorca

Norsk versjon av: Jon Fosse

Regi: Eirik Stubø

Med bl.a: Frøydis Armand, Merete Moen, Kai Remlov, Maria Henriksen, Nicolai Cleve Broch

Nationalteatret

Nationalteatret har fått en ny scene, Bakscenen. Det er spilt forestillinger her tidligere, men med ”Blodbryllup” etableres scenen som fast spillested.

Minimalisme

Grønne murvegger og et rom uten andre kulisser enn en rad med stoler, står i kontrast til hva vi vanligvis ser på Nationalteatret. Minimalismen er gjennomgående, også spillet mellom karakterene i stykket er nedtonet og stilisert. Skuespillerne behersker denne spillestilen godt.

Den nedtonede formen fremhever teksten, og åpner for at vi kan danne våre egne assosiasjoner rundt historien. Regien blir allikevel noe statisk og tannløs. Det kan virke som om Stubø fult og helt stoler på tekstens dynamikk og dybde, og skuespillernes evne til å formidle denne. Men, selv om man hengir seg til minimalismen behøver ikke det innebære mangel på finurlighet og spenning i regiens dramaturgi. Slik tilfellet er her.

Trekantdrama

García Lorca regnes som en litterær avantgardist. Han samarbeidet bl.a. med surrealistene Salvador Dalí og Louis Buñuel i flere produksjoner. ”Blodbryllup” (1933) er García Lorcas mest kjente teaterstykke.

Historien foregår på den spanske landsbygda. To familier med en blodig forhistorie forsøker og forenes. Men et trekantdrama forstyrrer freden. Døden ligger som en mørk kappe over forestillingen.

Jon Fosses versjon av Lorcas ”Bodas de Sangre” er en poetisk perle spekket med metaforer og sterke bilder. Den kan godt stå for seg selv som et litterært verk, men som teater trenger den mer motstand enn den får i Stubøs regi.